

За власним бажанням

Михайло Білецький

— Ти знов наклюкався, Євмене? —
Завбазою директор пробирав. —
Учора ж каявся у мене,
Отак, як зараз, стіну підпирав! —
Гикнув Євмен, промовив сумовито:
— Купив обнову, довелось обмити...
Та й хто, скажіть, сьогодні не пиячить?
Хіба одна сова на білім світі,
Бо вдень не бачить,
А уночі продмаги всі закриті! —
Хотів розмову обернуть на жарт,
Однак директор обірвав суворо:
— Ховатись за усмішечки не варт!
Сьогодні привезли он помідори,
А тара де? Де зберігати будем? —
Директор ледве стримував свій гнів. —
Ти скільки овочів, признайся, погноїв?
Чи думаєш, "спасибі" скажуть люди? —
Зітхнув Євмен:
— Стараюся, здається...
Кінь на чо-чотирьох
І то, бува, спіткнеться...
— Ще б і не спіткнутися! Погляньте ви на нього!
Тебе ж ледь-ледь тримають ноги.
Краплини совісті не маєш ти!
Пиши "За власним..." І під три чорти!
Та ще подякуй, бо, як за законом, —
Тебе тюрма чекає, не секрет! —
Друкарка зазирнула в кабінет:
— Іван Петрович, вас до телефону! —
Взяв трубку.
— А-а... Семенович! Вітаю!
Нарада о десятій? Знаю, знаю!..
Чекай, у тресті чув я, ніби
Тобі завбазою потрібен...
Є! Не секрет... Стоїть ось біля мене...
Євмен Куделя! Знаєте Євмена?

Пиячить, кажеш... Справді, трішки є...
Та й те сказати — хто тепер не п'є?
Хіба сова! Та й та тому лиш не пиячить,
Що вдень не бачить...
А взагалі працює він сумлінно!
Кінь он на чотирьох...
Аякже, неодмінно!
То візьмете? Він зараз буде в вас! —
Повісив трубку.
— Отож, у добрий час! —
Звів потеплілі очі на Євмена. —
— Йди до сусідів, та дивись у мене! —
Євмен ні кроку.
— Ти ж чому не йдеш?
— Мені б характеристику...
— Але ж...
Що буду я писати про п'яне твоє рило?!
— А те, що в трубку го-го-говорили!..